

Галина Лозко

ПРАВораДИКАЛЬНА ФІЛОСОФІЯ ПРО ЗБЕРЕЖЕННЯ ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЄВРОПЕЙЦІВ

Всеєвропейське відродження має зруйнувати “вавілонську вежу” універсализму. Для цього необхідне насамперед розділення різних, відмінних за своєю породою (расою), етносів. Така сегрегація має створити сприятливі умови для єднання всередині своїх народів за ознаками родової (етнічної) спільності, плекання власних цінностей на власних етнічних територіях. Тільки тоді ми зможемо об'єднати європейські народи у велику білу сім'ю за принципом родової подібності та гармонії.

Ключові слова: глобальна інформаційна війна, етнічна релігія, етнорелігійне відродження, археофутуризм.

Общеввропейское возождение должно разрушить “вавилонскую башню” универсализма. Для этого необходимо прежде всего разделение различных, отличных по своей природе (расе), этносов. Подобная сегрегация должна создать благоприятные условия для единения в середине своих народов в соответствии с признаками родовой (этнической) общности, взхоращывания собственных ценностей на собственных этнических территориях. Только тогда мы сможем объединить европейские народы у великую белую семью на основании принципа родового тождества и гармонии.

Ключевые слова: глобальная информационная война, этническая религия, этнорелигиозное возрождение, археофутуризм.

The Pan-European Renaissance has to destroy “Babylon tower” of universalism. This requires, first and foremost, the division of nations that are distinct by their origin (race). Such segregation is supposed to create favorable conditions for the integration of nations on the basis of generic (ethnic) similarity and cultivating own values on own ethnical territories. Only after that we shall be able to unite European peoples into a large white

family on the principle of generic similarity and harmony.

Key words: *global information war, ethnic religion, ethnoreligious rebirth, archaeofuturism.*

1. Вступ. Сучасний етнокультурний стан європейських націй.

Нині є багато теоретиків, які міркують за принципом “якщо факти не вкладаються в теорію – тим гірше для фактів”. Тому віддаємо перевагу індуктивному методу перед дедуктивним. Сьогодні вже накопичено стільки очевидних фактів, що їх критична маса не залишає сумніву в тих умовиводах, які досі вважають “неполіторектними”. Однак сила – в правді.

Світ у цілому – поліетнічний, багатокультурний. Його різноманітність забезпечується комбінацією монокультур, а не мультикультурною сумішшю! Якщо культура кожного народу – це унікальне віддзеркалення його духу, його природи й психіки, то настирливо нав’язуване нам політичне вчення про загальну світову “мультикультурність” – це ні що інше, як ідеологія прихованого геноциду щодо тих націй, які не хочуть розчинятися в біологічній масі. Треба зазначити, що сьогодні прихильників мультирасового суспільства і захисників етнокультурної самобутності розділяє *новий ідеологічний рубіж*, який нині оприлюднюють лише праворадикальні філософи.

У Європі, як і пророкував О. Шпенглер [1], почався період внутрішнього занепаду. Закінчився інкубаційний період вірусу, який, поступово отруюючи Європу, залишався непоміченим. Наслідки руйнівної роботи цього вірусу – з кожним поколінням кількість білих людей на земній кулі зменшується на 40 %. Навіть епідемії чуми не завдавали Європі таких втрат! Якщо нинішні демографічні тенденції збережуться, то через одне покоління “білі” стануть меншиною в США, а через 5 поколінь – зникнуть з лиця Європи і Землі взагалі [2, 80]. Антропологічні дослідження довели, що расове змішування неминуче призводить до зупинки видової еволюції виду *Homo Sapiens*. Біологів та екологів ще турбує зникнення певних порід тварин, а зникнення цілої людської раси – досі нікого не хвилює! Демографічна *пораза* європейських народів і поглинення їх азіатами значно збіднить етносферу Землі.

Тотальна дезінформація унеможливорює розуміння причин занепаду і пошуки шляхів виходу з кризи. Існують як генетич-

ні, так і духовні аспекти вимирання “білого” людства. Вперше впродовж історії наші народи “мирним шляхом” розбавляються неконтрольованою масою мігрантів, і при цьому самі себе не відтворюють. Політика підтримки міграції – це поступова *заміна* одного населення іншим. “Чингіс-хан – відпочиває!” перед таким витонченим глобальним лицемірством [3, 9–12].

Ворог уже знаходиться у наших містах – і продовжує висаджувати свої десанти. А уряди так званих “цивілізованих країн”, незважаючи на об’єктивні факти, продовжують політику “дискримінації навпаки”, караючи своїх – на користь чужих. Діалог культур європейців з мусульманами дуже нагадує християнську Візантію: коли турки відправили армію для захоплення Константинополя, у приреченій столиці велися велемудрі розмови про те, чи володіють ангели статтю, і якщо так, то якою саме.

Наступ ісламу з метою завоювання Європейського континенту становить серйозну загрозу. Релігійний аспект у цьому випадку – це всього лише прикриття, колись так само на мечах христоносців в’їхала в Європу “релігія любові”! Тепер ми маємо етнічну війну проти білої раси.

2. Причини занепаду європейських культур та втрати ідентичності.

Відмінна риса нації – це наявність національної самосвідомості. Біомаса, зрозуміло, ніякої самосвідомості не має. Саме для таких конгломеративних мегаутворень, як “багатонаціональний радянський народ” або мультирасова “американська нація”, глобалісти плекають і нав’язують ідеологічний міф про політкоректність і толерантність. У цей ідеологічний капкан зазвичай потрапляють загнані в економічний тупик, малоінтелектуальні та слабопатріотичні уряди разом із державами, які вони очолюють.

Події новітньої історії наочно показують, що США все частіше переходять до безпосередніх силових дій проти народів, які не хочуть вступати до “загальнолюдської цивілізації”, а вважають за краще залишатися самими собою. Так само виглядає нав’язувана ними ідеологія “прав людини” при повному ігноруванні *прав народів* – це насправді є лише прикриттям для тотальної війни проти тих, хто ще пам’ятає своє етнічне коріння. Сучасна демократія мультирасового суспільства – це повна протилежність класичній афінській демократії, яка спрацьову-

вала тільки в середовищі свого власного демосу (а не маси неконтрольованих мігрантів!).

Расові проблеми в науці ХХ–ХХІ ст. стали своєрідним табу, а світові ідеологи зятято самобичували себе (“білих”) за дискримінацію негрів в Америці. Ми вперто затуляємо очі на те, що нині існує ще й “чорний расизм”, спрямований проти білої раси. Сучасна філософія повинна усвідомити, що інтернаціоналізм у його зародку виник як ідеологія, не просто альтернативна націоналізму, а швидше, як засіб реалізації шовіністичних прагнень німецьких соціалістів. Ще в ХІХ ст. інтернаціоналізм був ідеологією на експорт [4, 64]. Сьогодні вже не секрет, що в СРСР марксистський інтернаціоналізм був зручною ширмою великоросійського шовінізму.

Етнопсихологи стверджують, якщо конкретна раса чи етнос через політичні або релігійні причини вимушені прийняти світогляд іншої раси чи етносу, то вони неминуче приречені на самознищення, оскільки їхні одвічні, біологічно обумовлені цінності замінюються чужорідними. Дисонанс цінностей, як правило, спричинить деструкцію психічного, а згодом і фізичного стану, оскільки вони взаємообумовлені.

Але ідеологи “загальнолюдських цінностей” свідомо вводять нас в оману, бо спільних цінностей не може бути взагалі – вони так само нав’язані сучасній філософії, як і інші хибні парадигми глобальної ідеології. Ніякі щеплення політкоректності ніколи не замінять біологічну основу людства, яка зумовлює фатальну несумісність світоглядів, що лежать в основі європейської та азійської цивілізацій. Менталітет європейця і менталітет азіата – радикально протилежні. Наш європейсько-християнський гуманізм сприймається мусульманами як слабкість і “пораженство”, як вольова недосконалість і людська другосортність. Як приклад: недавня подія у Франції, коли імам звинуватив туркеню, що вийшла заміж за француза, в “забрудненні крові правильної релігії” [2, 57]. Впливає, що мусульмани мають право зберігати чистоту крові й віри, а європейці – ні?

Європейцям настирливо прищеплюються різні “свободи” – від свободи віросповідань і можливості “зміни національності” (очевидний нонсенс!), до гомосексуалізму чи радикального фемінізму – неприродних збочень, які несумісні з традиційними цінностями білої людини взагалі. Все це не тільки знищує фізичну й духовно-культурну якість європейця, а ще й знижує ді-

тонародження та пришвидшує вимирання цілих народів.

Праворадикальні європейські філософи стверджують, що це справжній геноцид проти білої людини, і розпочався він понад тисячоліття тому. Вони закликають відкрито визнати, що всі основні форми узаконеної релігійності в Європі мають відверто неєвропейське походження. Аврамічний монотеїзм з його нетерпимістю до одвічно європейського політеїзму знівечив психіку білої людини [5, 79]. Невідповідність релігійних норм Сходу, імплантованих у расові архетипи Заходу, створює постійний когнітивний дисонанс і руйнує цілісність світогляду європейців. Практика подвійних стандартів буквально пронизала всі галузі буття, і ця тенденція, на жаль, все зростає.

Чужа релігія, нав'язана свого часу європейцям, спричинила численні внутрішні хвороби білої Європи, що вже в середньовіччі вибухнули інквізицією, знищенням науки, тотальним диктатом церкви над свідомістю, мораллю та побутом людини. Деякі з цих хвороб живі й досі. Це такі явища, як *ксенофілія* (хвороблива любов до чужого й чужинців), культ слабкості, покори та каяття, прищеплений християнством, егалітаризм (віра в горезвісну “рівність”), порушення природної суспільної ієрархії, нехтування рідними традиціями, всілякі збочення, аж до змішування гендерних ролей та втрати міри й естетичного почуття. І як наслідок – втрата аристократизму, героїчних основ світогляду й моралі, національної гідності.

“Праві” філософи викривають так званий “етнічний мазохізм” – “колективну психопатію, спричинену тривалою пропагандистською роботою, що навіювала європейським народам почуття уявної провини перед іншими, яких вони “пригнічували”, тому “білим” слід каятися і платити борги. Ці заклики до покаяння, справжнісіньке історичне шахрайство, виходили як від церков, так і від урядів європейських держав” [6, 212].

Тому досі в так званому “цивілізованому суспільстві” звинувачення будь-кого в *ксенофобії* (неприятні, боязні чужинців) – є ледве чи не одним із найстрашніших звинувачень, тоді як вона – є цілком природною реакцією будь-якої біологічної істоти. Як влучно висловився письменник В. Авдєєв, навіть прості бактерії відрізняють “своїх” від “чужих” [7, 59–61].

Не слід забувати, що Римська імперія впала саме внаслідок фізичної й духовної метисизації, а СРСР розпався на окремі країни за етнічною ознакою. В обох випадках причина розпаду

– відсутність єдиного етнонаціонального ядра, яке б природним чином забезпечило існування нації (бо не було б ні римської нації, ні радянської, як нині не існує американської).

Очевидно, що нині ні уряди держав, ні наявні міжнародні структури не забезпечують виживання народів європейського походження і, навіть гірше, посилюють небезпеку геноциду і не докладають ніяких зусиль для збереження етнічної ідентичності народів.

Герхох Райзеггер у книзі “Чому загине Америка?” довів, що продовження сучасної міграційної політики США призведе до зникнення американської держави як такої: бо зіткнення цивілізацій відбудеться усередині самої країни. Єдиним виходом для США є розділення громадян на етнічні групи [8, 435–436].

Закономірністю розвитку людства була й залишається боротьба протилежностей, що виявляє себе в одвічному дуалізмі: лівого й правого, глобального і локального, монотеїзму й політеїзму, інтернаціоналізму й націоналізму, космополітизму і патріотизму. Проамериканський погляд протилежний концепції самостійності Європи.

3. Пошуки шляхів збереження ідентичності європейських народів.

Цілком очевидно, що сучасній Європі необхідна переоцінка всіх цінностей, тільки з усвідомленням яких може початися зворотний процес. Реконкіста, як відомо, завжди починається з мобілізуючої мрії свідомої меншини. Європейські мислителі давно ставлять питання про порятунок Європи, але їхні виступи досі залишаються “голосом волаючого в пустелі”.

У 1987 році вийшла книга швейцарця Г.А. Амодрюза “Чи виживуть білі народи?”. Автор був оптимістом і давав однозначну відповідь: звичайно ж, виживуть, *якщо боротимуться* за себе [7, 50]. Але боротися за свою ідентичність можна тільки за умови ясного усвідомлення загрози.

Міжнародна конференція “Майбутнє Білого світу” (The White Worlds’s Future, Москва, 2006), на якій уперше зібралися “праві” філософи зі світовими іменами, дала змогу в особистому спілкуванні відкрито обмінятися ідеями та роздумами про майбутнє народів Європи. Цілком ясно усвідомлюючи, що не всі ідеї, висловлені учасниками, можуть стати для європейців “рятівною соломинкою”, бо й сама Росія для українців постає

зовсім в іншому історичному світлі, ніж, скажімо, для французів чи греків, все ж наважимося оприлюднити деякі думки, опубліковані дуже малим накладом англійською мовою [2], а згодом – російською [7], з метою введення цієї інформації до наукового обігу. До того ж, правомірно поставити питання, чому б нам, українцям, не зініціювати подібну міжнародну конференцію?

Мабуть, центральною постаттю на цьому “Білому форумі” став Гійом Фай, французький філософ, інтелектуальний лідер праворадикального консервативного руху в Європі, який подав цілком розлогу програму археофутуризму [6, 54–60; 9, 207–211]. У своїй книзі “Колонізація Європи. Правда про імміграцію та іслам” (2000) автор пропонує ревізію вмираючої сучасної цивілізації та закликає до відновлення суверенітету народів. Докази Фая в його полеміці з європейськими ісламофілами неспростовні: що доброго зробив іслам Європі за 8 століть їхнього знайомства? Відповідь очевидна: всі вісім століть іслам вів проти Європи війни, спрямовані на повне знищення супротивника. Мрії політиків про “демократичний” іслам Г. Фай справедливо називає “по-дитячому наївними й маревними”. Ніколи ще, за всі тисячоліття історії, ми не знаходилися в настільки критичній ситуації, як зараз.

На противагу ісламізації Європи, Гійом Фай висуває гасло реконквісти. Хоча подібний розвиток подій передбачав ще Е. Ренан, ідея реконквісти європейських “правих” не позбавлена конкретного змісту. Книга Г. Фая “За що ми боремося?” стала своєрідним тезаурусом “правої думки”, в словникових статтях якої розкриваються поняття, нав’язані глобалістами, але тут вони пояснені не з погляду “всього прогресивного людства”, а з погляду самозахисту аборигенів Європи [6].

Правда в тому, що азійці хвилею йдуть на північ, наче магнітом притягнуті “європейським Ельдорадо”, вони не хочуть будувати свою власну державу, а прагнуть опанувати вже створені цивілізаційні простори, і хочуть, щоб “білі” не просто упорядковували їхнє життя, але й робили це як слуги, а не як господарі.

Футуристичний прогноз Г. Фая має всі підстави збутися: очевидно, що незабаром утвориться кілька цивілізаційних блоків, які боротимуться один з одним. Їх розділення станеться саме за етнічною ознакою; ніякої “світової держави”, не говорячи вже про “загальнолюдську гармонію”, не буде. Щоб вистояти, нам потрібна не геополітика, а етнополітика, яка ґрунтуватиметь-

ся, насамперед, на збереженні етнічних світоглядно-етичних принципів буття націй. Релігійний ренесанс Г. Фай вбачає саме у відродженні власних європейських релігій, причому язичництво він вважає “не антихристиянським, а нехристиянським і постхристиянським” [10, 54].

Помітну роль у праворадикальному русі відіграє інтелектуальний клуб “Туле-Семінар”, що об’єднав європейців-язичників, і вже став кузнею метаполітичних ідей для майбутньої Європи. Його учасники прагнуть повернути європейським народам ніцшеанське здоров’я й створити нову індоєвропейську культуру. Доктрина “Туле-Семінару”: перш ніж завоювати політичну владу, потрібно завоювати владу в галузі культури. Оволодіння новими ідеями, на думку доктора П’єра Кребса, одного з лідерів доктрини “Туле-Семінару”, вимагає оволодіння новими поняттями й розумінням їх істинного значення. Занепад і дезорієнтація починаються зі слів, відчужуваних від їх семантичного коріння. Тому “праві” філософи ведуть постійні контратаки проти так званої “політкоректності”. Вони вважають, що шляхом маніпуляції термінами людство вводять в оману, спотворюють дух народу і його здатність до опору.

Якщо народ починає вбирати в себе все чужорідне – то тим самим він стає на шлях самознищення. Саме через цілеспрямоване просування чужорідних релігійних норм і змішування їх з одвічно європейськими, християнство поширилося по білому світу. Юдо-християнський монотеїзм, на думку П. Кребса, нав’язав біблійну міфологію європейській етиці й культурі, а біблійні архетипи за тисячоліття міцно засіли в свідомості пересічних космополітів, для яких будь-яка свіжа думка межує зі злочином [7, 56]. Основна маса сучасних вчених, митців та представників ЗМІ – це продукт мультикультурної політики.

Слова П. Кребса: “Ми походимо від народів Едди та Іліади, а не від народів Біблії!” [7, 56] – стали наріжним каменем радикальної європейської філософії, яку глобалісти вже встигли охрестити “єретичною”. Свого часу Ф. Ніцше говорив про християнство як про найбільш антиарійську релігію – в найглибшому значенні цього слова. Сьогодні ми розуміємо, що будь-який релігійний універсалізм – не самодостатній, бо не існує якихось “людей взагалі” (це аксіома!), є тільки люди певних етнокультурних типів. Різноманіття культурних форм з їхніми власними сакральними цінностями становить основу відродження індо-

європейської спадщини. Тому нова постхристиянська культура не ставить за мету реформацію суспільства – вона потребує не окремих реформ, а радикальної переоцінки всіх цінностей.

Один із “правих” філософів француз П’єр Віаль, засновник “Європейської Синергії”, зауважив, що США широко використовує концепції Семюеля Хантінгтона, висловлені в праці “Зіткнення цивілізацій”, для виправдання своїх дій та амбіцій у політичній сфері, пояснюючи їх стандартним біблійним дуалізмом “Добро проти Зла” [7, 57].

Хантінгтон некоректно й загально алогічно поділяє світ на вісім типів цивілізацій: Західна, Ісламська, Індійська, Слов’янська, Японська, Африканська, Латиноамериканська і Конфуціанська. Причому, під “Заходом” тут розуміються США, Ізраїль і Західна Європа як щось єдине ціле. “Праві” філософи вважають, що Європа – це не Захід; Європа, на їхню думку, це єдина расово-генетична, етнокультурна й географічна спільнота народів. Сьогодні для нас релігійні відмінності набагато менш значимі, ніж єдність крові, що є підґрунтям етнічної цілісності індоєвропейської культури.

“Зіткнення цивілізацій” – це не просто термін, адже воно вже відбувається. Яскравим його свідченням є наполегливе бажання Туреччини вступити до Євросоюзу. Прем’єр-міністр Туреччини вже заявляв, що метою цього вступу є недопущення зіткнення цивілізацій. Це фактично означає: “або ви пускаєте нас до себе, або зіткнення станеться”. Отже, зіткнення цивілізацій насправді означає саме етнічну війну.

Зацікавлені особи говорять нам, що найстрашніший злочин в історії – це Холокост, однак, світову спільноту чомусь не турбує те, що нині українці вмирають по мільйону в рік! Європейське суспільство хворе на подвійні стандарти і підвищену “толерантність”, при яких будь-який спротив аборигенів проти мігрантів-окупантів “роздувається” через всі можливі ЗМІ, а злочини чужинців (яких незрівнянно більше) проти європейців – замовчуються. За такого становища мігранти, як цунамі, котяться в Європу. Дешева робоча сила, якій дають громадянство за полегшеною програмою, для якої приймають закони “про толерантність” і т. ін.

Після Натовських бомбардувань Белграду в 1999 році і терористичної диверсії 11 вересня 2001 року стали поговорювати про початок Четвертої світової війни. Як воюючі суб’єкти

на світовій арені тепер виступають не держави або нації, як це було колись, а транснаціональні корпорації: банки, промислові та комерційні об'єднання, компанії шоу- і порно-бізнесу та ін. Ця війна вже й ведеться якісно іншими – інформаційними засобами, що становлять новий вид зброї: високі технології програмування розуму, впливу на індивідуальну й колективну психіку, тотальні маніпуляції свідомістю.

Однак неспроможність концепцій “кінця світу” Ісуса Христа, як і “кінця історії” Фукуями, переконує нас в необхідності пошуку нових шляхів подолання кризи суспільства, і європейські “праві” знаходять їх у традиціоналізмі та археофутуризмі – відродженні етнорелігійних цінностей, які були втрачені внаслідок вживлення в європейську цивілізацію чужорідного духу.

Висновки

1. Наявність геноциду білого населення Землі викликає нагальну потребу в консолідації всіх європейців і невідкладного вжиття радикальних заходів щодо збереження життєво необхідних етнокультурних просторів.

2. Усвідомлення масштабів мультирасової епідемії та кількості вражених “загальнолюдським” вірусом має не повинно лякати свідомих філософів і політиків, бо замовчування діагнозу й відсутність лікування не тільки не усуває хвороби, а й призводить до швидкої смерті.

3. Треба усвідомити, що ми на тій критичній межі, за якою порятунок тільки один – збереження власної ідентичності будь-якою ціною. Наукова совість зобов'язує нас відкинути страх і “політкоректність”, щоб назвати причини своїми іменами.

4. Оскільки революції відбуваються спочатку в думках, а вже потім здійснюються в цілеспрямованих діях, то для чіткого розуміння того, “за що ми боремось”, потрібні нові етнозберігаючі світоглядно-аксіологічні пріоритети, які повинні бути вироблені новітньою філософією з метою впливу на ідеологію, політику й культуру європейських народів.

5. Європейські “праві” вже стверджують наявність рятівних технологій. Порятунок нашого біологічного й духовного буття можливий лише за умов дотримання гігієни європейського світогляду, що передбачає очищення фізичного і метафізичного рівнів кожного з народів сучасної Європи.

6. Це можливо досягнути шляхом цілеспрямованої *сегрегації*

народів та апартейду. Слід усвідомити, що це не тільки необхідний запобіжний політичний захід, а, насамперед, єдиний шлях збереження національної ідентичності та етнокультурної різноманітності Європи.

7. Отже, за філософією нових “правих”, ідеальною моделлю етносфери – є “різнірідний світ однорідних народів”.

Література:

1. Шпенглер О. Закат Европы: Очерки морфологии мировой истории. В 2-х т. – М., 2006.

2. The White World's Future. International Conference. – Moscow, June 8–9, 2006.

3. Лозко Г. Думки про минуле й сучасне // Сварог. Релігійно-історичний та науково-пізнавальний часопис. – 2007. – № 21.

4. Шпак В. Марксистська ідеологія: “пролетарський інтернаціоналізм” чи німецький шовінізм // Людина – Світ – Культура. Актуальні проблеми філософських, політологічних і релігієзнавчих досліджень. – К., 2004.

5. Авдєєв В. Гігієна європейського світогляду // Сварог. – 2007. – 21.

6. Фай Г. За что мы сражаемся? Идеологический словарь. – М., 2007.

7. Белый мир: Материалы международной конференции “Будущее Белого мира” // Атений. Русский международный журнал. – 2007. – №8.

8. Платонов О., Райзеггер Г. Почему погибнет Америка: Взгляд с Востока и Запада. – М., 2005.

9. Лозко Г. Пробуджена Енея. Європейський етнорелігійний ренесанс. – Харків, 2006.

10. Фай Г. Язичництво – це майбутнє світу // Сварог. – 2005. – № 17–18.